

FERIDE ÇETİN • Duyulur Dünyanın Şakası

FERIDE ÇETİN İstanbul'da doğdu. Sinema ve televizyon eğitimi aldı. Reji asistanı, gazeteci, metin yazarı, editör, oyuncu, eğitmen olarak çalıştı. Macera merakı onu Afrika'da Berberileri, Amerika'da Kızılderilileri kovalamaya itti. Taş yontup çizgi roman hikâyeleri yazarak yaşamına devam ediyor.

İletişim Yayınları 2150 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 349

ISBN-13: 978-975-05-1755-6

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYANLAR Duygu Çayırıcıoğlu - Necdet Dümelli

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ayşe Gökçen Turhal

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

FERİDE ÇETİN

Duyulur Dünyanın Şakası

İÇİNDEKİLER

<i>Densiz Günahkâr</i>	7
<i>Perviz Bey, Tilki Pacino'ya Karşı</i>	17
<i>Gezgin Yıldız</i>	29
<i>Yılların Kapısında Duran Fil</i>	33
<i>Cadı Ağacındaki Köstebek</i>	39
<i>Duyulur Dünyanın Şakası</i>	49
<i>Asırlardır Yaşıyorum</i>	55
<i>Gölgem Ruhumdan Uzun</i>	61
<i>Yoksa Bana mı Öyle Geldi?</i>	69
<i>Büyük Uyku</i>	81

Densiz Günahkâr

Kafasına kar maskesi geçirmiş bir adam, alışveriş merkezindeki kuyumcuyu bağıra çağıra soymaya çalışıyor. Bu haliyle, dikkat çekmemesi imkânsız. Sarsak Cezmi ve ben nefesimiz kesilmiş bir halde yatıyoruz yerde. Acil durumlar (bkz. kentsel dönüşüm bahanesiyle evimizin yıkılması, Veysel Usta'nın tamirhanesindeki patlama, imaret evi baskınında dayak yemem) için geliştirdiğim panik baskılı, sahte kalp krizi tişörtüm yanımda yok. Hadi o olmadı, sara nöbetim de bir türlü devreye girmiyor. Aval aval Cezmi'ye bakmaya devam ediyorum.

Kıçına yiyeceği kurşundan çok, işe geç kaldığı için ustasından işiteceği zılgıttan korkan Cezmi, kendisi için olağan bir aktiviteye tanık olmuş ve artık bundan sıkılmış insandaki gibi bir hissiyatla soruyor, “Kardeş, kaçta biter işin?”

Soyguncu bizi inceden süzüyor ama pek sallamayıp silahını tezgâhın arkasında duran zavallı genç kıza yöneltiyor. Ömrünün baharında, bu kahpe dünyaya veda edecek olma ihtimaliyle sarsılan kızın pembe yanakları, ıslak gözleri ve titreyen elleri güvenlik şirketini harekete geçirecek düğme-

ye hâlâ basamadığını açık ediyor. Burnuna dayanmış tabancanın korkusuyla, vitrinde sergilenen gerdanlıkları teker teker indirmeye başlıyor tazecik.

“Turnuva iddialarını kim topluyordu ya?” Cezmi, en sık sorduğu soruyu buraya da oturtmasını biliyor. Benden cevap alamasa da hevesini yitirmeden devam ediyor, “Oğlum, akşam pistte Arapları gömmek lazım, süspansiyonda oynama mı yapsak?”

Benden on yaş büyük olan Cezmi, araba tamircisindeki işinden arta kalan vaktini karting pistinde ya da internet kafede geçiren bir ahmak. Tek arkadaşım olan Cezmi'nin artistik tavırları beni ziyadesiyle rahatsız ettiği için onu hassas yerinden vurmaya karar veriyorum, “Senin motor iki contayla toparlanmaz abi.”

“Ne dedin lan?” Hırsızın dikkatini çekmeyi başarıyoruz nihayet. İstifimi hiç bozmadan kar maskeli serseme acele etmesi gerektiğini anımsatıyorum, “Güvenlik görevlileri şimdi damlar abi, onu dedim.”

Karşımızdaki adam, ukalalık yaptığımı düşünmüş olacak, “Biz keriz miyiz lan, onu hesap edecek aklımız yok mu?”

Hırsızdaki basiretsizliği fark etmemek elde değil. Şeytan dürtüyor, mevzuya dâhil olmaya karar veriyorum, “Esağfurullah abi, kasadan alacağın iki burma uğruna serin gelmeye değmez dedimdi. Şu vitrindekiler...”

Adam öfkelenmeye başlıyor, tabancasını bana çevirip hamlesini yapmak üzereyken ansızın nefesi kesiliyor. Kalbini tutarak yere yığılıyor. Cezmi'yle birbirimize bakıyoruz. Mevla'mın işine bak, aklımıza bile gelmeyen başımıza geliyor. Bir elinde gerdanlıklar için hazırladığı ziyet torbasını tutan kuyumcu kız, endişeyle tezgâhın arkasından çıkıp sol ayağıyla adamın hareketsiz bedenini dürtmeye başlıyor.

Dükkândaki üç kişi de birbirine bakıyor.

Mart ayı için hava çok sıcak.

Klima sanırım bozuk, sefil hırsız da zaten günümüzün içine etti.

İşler boka battı mı, erkek kısmı ne yapacağını bilemez. Yine ilk davranan hatun kişi oluyor. Kapının yanındaki askıdan eşarbını ve paltosunu alıp dükkândan dışarı fırlıyor.

Cezmi, hırsızın durumunu boş veriyor. Ben mevzuda etkisiz elemanım ve şu an için aklımıza gelen yegâne şeyi yapıyoruz: Topuklamak.

Veysel Usta'nın emanetini teslim etmek için gittiğimiz, ama tuhaf bir soygunla karşılaştığımız kuyumcуда, benim yerimde babam olsa ne yapardı, diye düşünüyorum. Zervevat zabıtası üvey babam Hilmi değil, *Alageyik İhtilali*'nin binbaşı, *Ulubatlı'nın İntikamı*'nın burçlardan uçan Bizans komutanı ve *Kara Ölüm*'ün gangster şefi rolündeki babam. Ben beş yaşındayken Zeki Müren'in fedaisi olmak uğruna ortadan kaybolan, son olarak Bodrum'da izine rastlanan Ziya babam...

On sekizimi geçince onu bulmayı planlıyordum. Onun adımı bile anmaktan tiksinen annem için bu, imkânsız bir hayal. Babam gibi bir hayalperest olacağıma, münzevi bir nakliyatçı olmamı yeğ tuttuğunu henüz iki gün önce mutfağın iki camını başıma indirerek fena biçimde açık etmişti. Annem gibilerin hangi sudan sebeplerle cinnet geçirdiklerini tahmin bile edemezsiniz. Etmeyin de... Gözü karaların Şehrazat'ıdır o! Delilik sınırına dayanıp bizi korkutan, sonra hiçbir şey olmamış gibi inanılmaz kahkahalarıyla yeri göğü sarsan bir dişi çakal!

Küçük yaşta ilk evliliğini yapıp ablamı kucağına aldıktan sonra kafasının dikine giderek çalışacağını bildirmiş babama. Haftanın bazı günleri terzilik yapar, bazı günleri de belediyenin meslek kurslarına gidermiş. İlk olarak kuaför kalfalığı belgesini almış ama bu ona yeterli gelmemiş. Aşıcılık, döşemecilik, bahçıvanlık derken elinden her şey gelen bir

kadına dönüşmüş. Mesleklerinin sayısı arttıkça, içkiye karşı zaafi olduğu bilinen film artisti babama karşı tahammülünün azaldığını düşünüyorum. Babamın onun başıbozuk tavırlarından kafayı sıyrıp evi terk etmiş olması da bir ihtimal elbette.

Annem bir insandaki cinnet damarını bulup ona şırıngayla tam doz öfke enjekte etmekten çekinmez, “Yavrum, hani kapı otomatığını tamir edecektin?”

“İshak’ın haftalığıyla pazarı hallettim ama kancıklık edip el atmazsan atölyeyi boşaltamam.”

“Yılanın soyu, sen o defteri kalemi çiğneyesin diye mi sırtımın kamburu çıkasıya didindim durdum ben.”

İşte annemin sesini duydunuz. Her fırsatta günlük ödevlerimi ve beceriksizliklerimi dile getirir. Temel varoluş amacımın eşya taşımak olduğunu hatırlatır. Evin ruhunu ferahlatmak için eşyaların yerini değiştirmeyi çok severiz... Her gün bir başka konsept dener annem, değişen tek şey kuzeye bakan duvara yerleştirdiği yurdumun bölgelerinin resimleridir. Haftanın her gününe bir resim... Pazartesi Ayder Yaylası’ndan bir kare koyulur başköşeye, salı Nemrut Dağı’ndan, çarşamba Cennet Cehennem Mağarası’ndan, perşembe Efes harabelerinden... Hiçbir zaman gidemeyeceğimiz diyarların iç açan görüntüleri...

Ablam Ruher erken yaşta evlenip bu çileden kurtulduğu için annemin ikinci kocası Hilmi’den olan kardeşim İshak ile bana düşer nakliye görevi. Üniversitede hukuk okuyan İshak, aynı zamanda bir reklam şirketinde yarı zamanlı çalışır ve kazandığı tüm parayı anneme verir. Dolayısıyla ailenin kıymetlisi odur. İshak kadar başarılı olamayacağıma göre, ailenin zipçiktısı, göze batanı olduğumu söylememe gerek bile yok.

Kendimi tanıtmamın ziyadesiyle (babamın adını içerdiğinden bu lafı pek sık kullanırım) vakti geldi. Ben Yeser Ali.